

פרידה מאמא, שהיא כמו מטוס קרב... / גידי וייס

דברים בהלוויה

"ברוך דיין האמת" כך אמרו לנו רבים, ואנו יודעים לבטח שבגן עדן תהא מנוחתה.

יש המתארים את אימא כלביאה. אני, דווקא בזכות השנים האחרונות והעת האחרונה - רוצה לתת לה דימוי מעולם אחר...

אימא, הייתה קצת כמו מטוס קרב: מהירה, מתמרנת, מלאת אנרגיה, חמושה ומוכנה לקרב. לפעמים אפילו מחפשת את האויב והקרבות... וגם, לא תמיד מחוברת לאדמה... עקשנית, תכליתית, רואה ואומרת את האמת - גם אם היא לא נעימה לאוזן. כלביאה, לחמה למען ילדיה ונכדיה - שאפה להעניק לנו את כל מה שיכלה, לקיים עבורנו את הדברים אשר לה כילדה לא היו.

כאשר ליוויתי את אימא במסע השורשים שלה, בשנת 2006, לביתה בעיירה ברזובה שבקרפטים, הייתי צריך להזכיר לעצמי שהזיכרונות שלה הם של נערה מתבגרת ולא של האימא הלוחמת הזאת.

יום הולדתה ה-15 היה האחרון שנחגג בעיר הולדתה, יום אחד לפני ערב הפסח, ומאותו הרגע היו בתנועה לגטו IZA, לאושוויץ, ומשם למחנה העבודה שעל יד אלנדורף בגרמניה. אבל כשהגענו לעיירה ואיתרנו את הבית - חזרו כל הזיכרונות והתמצקו - אימא יכלה לאתר ולתעד את כל המקומות בנוף ילדותה.

מצמרר לחשוב שהחברה הגרמנית - DND, שבה עבדה אימא עם שתי אחיותיה, ושרדה את המלחמה, היא חברה שמזה כ-20 שנה נמצאת בבעלות רפאל, החברה בה אני עובד ושאני חבר בדירקטוריון המנהלים שלה. זוהי לא רק תקומה וניצחון אלא התעלות והוכחה ליכולת ההכלה והחמלה שלנו.

"משואה לתקומה", בעיני, זה לא רק ההישגים, אלא היכולת של אימא למצוא כוחות מחודשים, ושוב אלדור, לאורך השנים, ללמוד ולעשות דברים חדשים.

מגוון יצירות הציור שלה, שנמשחו בצבעי השמן - כאילו אינן קשורות לחוויות הקשות ולצלקות שנותרו בה. דרך הציור הפיקה אימא מעצמה יצירתיות עילאית, שהתבטאה בתמימות וטוהר, בציורים נאיביים, צבעוניים וזורמים.

כמו מטוס קרב, הייתה לה היכולת לתדלק באוויר ולחזור לקרב, לראות רחוק ולטוס טיסות ארוכות-טווח על פני הגלובוס. כך נפלה בחלקנו הזכות לארח את אימא, פעמיים, במהלך השליחות שלנו בארה"ב, והיא בשנות ה-80 המתקדמות לחייה.

בעת האחרונה הפחיתה אימא לאט-לאט ובאופן רציף וקבוע, את מצב המצערות, ומידת הדחף של מנוע הסילון שלה פחתה. פחות ופחות קרבות, ויותר פניות עדינות וטיסה ישרה ואופקית. עדיין עם כל היופי והקסם של מטוס קרב, עדיין עם הרעש של מנוע הסילון, ועדיין עם התכליתיות בדיבור בקשר. מי שהסתכל עליה מהצד - עדיין ראה מטוס קרב טס, נוהם, מאיים, מבהיק בשמש.

בדרך לנחיתה עוד הספיקה לדבר עם רבים, להיפגש עם מי שיכלה, קיבלה מילות פרידה מהסובבים - אך כמו כל מטוס קרב - לא ממש רצתה להפסיק לטוס.

לפני כחודשיים עוד הספיקה לברך את אחיה הגדול ג'ק, ליום הולדתו ה-100.

החודש האחרון היה למעשה גישה מסודרת ורציפה לנחיתה. היום, בדיעבד, הסתר שאימא הגדירה לעצמה את מסלול הנחיתה לאחר כניסת השבת, אולי כדי ללכת לעולמה כצדיקה. הטיסה רגועה, דחף הסילון מופחת, בתחילה המדפים יורדים, אחר כך הגלגלים, מעצורי האוויר מתווספים כדי להפחית עוד את המהירות ולבסוף - שיכוך אחרון של קו הגלישה, לנגיעה רכה ובטוחה.

נותר לנו רק לומר תודה לכל מי שעזר לאימא ולנו.

וממני במיוחד - תודה גדולה לשורה העוזרת מאוזבקיסטן, ועוד תודה והערכה שאין מילים לתארה,

המקנה מקום בגן עדן - לאחי אבנר, שדאג לה כ ל.
תודה לך אימא על כל מה שעשית והיית עבורנו. סליחה אם פגענו בך, אימא יקרה - את הכל עשינו
למענך. נוחי על משכבך בשלום.

